

[Alfred Jensen.]

højt spil, der her spilles, og det kan gå på samme måde, som det gik sidst.

Kommissionsflertallet regner med, at den nye ordning, hvori også indgår bestemmelser om udsættelse af konflikter i indtil 32 dage mod den nugældende regel om en uge, skulle sikre gennemførelse af eventuelle forligsforslag. Man håber det; man regner med det, men man er jo ingenlunde sikker derpå, og både i diskussionerne og i indlæggen her i dag lurer jo i baggrunden muligheden for nye statsindgreb. Sådanne udtalelser, også udtalelser om tvungen voldgift, er med til at animere arbejdsgiverne til at afvise de berettigede og rimelige krav, som arbejderne opstiller. Jeg har bemærket mig, at man i kommissionen har været klar over, at hvis man drog visse områder ud af det samlede felt og sagde, at de var samfundsvigtige og ikke måtte berøres af konflikter, kunne det medføre, at man fra arbejdernes side, eller skal jeg være mere bred og sige fra parternes side, ville være mere negativt indstillet over for forslagene i håb om, at en voldgiftsret kom til at afgøre sagerne. Ja men netop dette moment burde sige kommissionsflertallet, kommissionen og regeringen, at man skal være varsom med at opstille regler af denne art, som peger i retning af statsindgreb. Man må da gøre sig klart, at de arbejdere, som ikke bliver tilfredsstillende behandlet inden for disse områder, vil stemme nej til sådanne forslag som protest imod det, der her opstilles.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen talte om, at man skulle være noget mere opmærksom på voldgiftstanken, og refererede her til udtalelser fra bankfunktionærerne. Det er muligt, at bankfunktionærerne har erfaringer, som de er tilfredse med, men man skal da ikke overse, at der her i Danmark er hundred tusinde arbejdere, som også har prøvet voldgift, oven i købet en frivillig voldgifts virkning. Det var under besættelsen, og afgørelsen faldt aldeles ikke ud til arbejdernes fordel. Det var ikke muligt herved at nå frem til tilfredsstillende løsninger.

Ja, det var endog så galt engang, at statsministeren, Stauning, måtte udtrykke sin skuffelse over, at voldgiftsinstansen ikke kunne finde frem til passende indrømmelser

til arbejderne. Ja, arbejderne ved fra den tid, hvad voldgiftsrettens afgørelser indebærer for dem i retning af de indrømmelser, der er mulighed for at give, som de har krav på at få, og de ved, at en sådan tilstand fremmer arbejdsgivernes nejpolitik. Takket være det samfund, vi lever i, forligsinstitutionens stilling her i samfundet, ved man, at de afgørelser, der falder, altid hælder til arbejdsgivernes fordel og ikke til arbejderne.

Vi kan ikke godkende de ny bestemmelser, der her foreslås. De sikrer ikke de enkelte fag muligheder for en tilfredsstillende løsning af deres forhold. Vi kan ikke godkende den foreslåede nyordning angående udskydelse af konflikter. Vi afviser ikke, at forligsmanden kan komme i tidsnød, men her må en udsættelse på en uge i almindelighed være tilstrækkelig. Hvad der er brug for derudover, vil parterne kunne aftale. Det viste sig bl. a. i 1956; da enedes man om at give forligsmanden yderligere frist. Hvad der var muligt dengang, tror jeg også vil være muligt fremefter, al den stund parterne ikke er interesseret i at komme ud i en storkonflikt, men i at få en løsning, der for hver parts vedkommende giver nogenlunde tilfredsstillende indrømmelser. Jeg tror ikke, at det gavner forhandlingerne at have sådanne bestemmelser, som her er foreslået. Vi må holde på, at den udskydelsesmulighed, vi nu har, er tilstrækkelig.

Dernæst må vi holde for, at bestemmelserne om sammenkædning såvel som bestemmelserne om kvalificeret majoritet skal gå ud af loven. De enkelte fag må have mulighed for selv at forhandle sig frem til et resultat, og det må være flertallet af dem, der deltager i afstemningerne, der afgør, om det opnåede resultat kan godkendes eller må afvises, selv med en konflikt som en mulighed. Med sådanne regler ville enhver spekulation i statsindgreb ophøre, og redelige forhandlinger ville afløse de nugældende afvisninger af rimelige krav.

Vi har ikke noget imod, at mæglingsfunktionerne tilpasses efter de behov, forhandlingerne fører med sig. Vi kan godt gå ind for den foreslåede udvidelse af mæglingsmændenes antal og mulighederne for deres tidligere indgriben. Men det andet må vi vende os imod. Da vi ikke har håb om, at vore synspunkter angående afstemnings-